

Arrest

nr. 348 184 van 9 juni 2026
in de zaak RvV X / IV

Inzake: **X**
 wettelijk vertegenwoordigd door de voogd X

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat E. VAN DER HAERT**
 Louizalaan 54 / 3e verd.
 1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn en die wettelijk vertegenwoordigd wordt door de voogd X, op 22 april 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 maart 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 april 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, haar voogd en haar advocaat Z. DE BLENDE *loco* advocaat E. VAN DER HAERT.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en België te zijn binnengekomen op 18 juni 2024, dient op 19 juni 2024 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 24 december 2024 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker gehoord wordt op 11 februari 2025.

1.3. Op 19 maart 2025 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die aangetekend wordt verstuurd op 20 maart 2025 en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Jij, [F.M.], verklaarde over de Afghaanse nationaliteit te beschikken, een Pashtoun en moslim te zijn. Je bent geboren op 15 juni 2009 in het dorp Bandok binnen het district Kot van de provincie Nangarhar. Jij bent aldus minderjarig. Jij woonde heel je leven in Bandok, afgezien van ongeveer tweeënhalf jaar toen ‘Daesh’ (IS) jouw dorp binnenviel. Jullie vluchtten naar het nabijgelegen dorp Miro. Ongeveer twee tot tweeënhalf jaar voor jouw vertrek uit Afghanistan keerden jullie terug naar Bandok.

Jouw vader was werkzaam bij het Afghaanse Nationale Leger sinds jij je kan herinneren. Zijn laatste standplaats was de provincie Kunduz, waar hij soldaat was. Na de machtsovername door de Taliban kwamen de Taliban naar jullie woning om jullie te informeren dat ze jouw vader hadden gevangengenomen in de provincie Nangarhar. Ze zeiden tegen je moeder dat jij in ruil met hen diende samen te werken.

Jij ging aanvankelijk naar school in Afghanistan. Na de machtsovername kwamen de Taliban naar jouw school om te zeggen dat jij naar de madrasa diende te gaan. Daarom nam je een andere route naar school, maar je werd alsnog meegenomen en verbleef een week lang in een madrasa van de Taliban, waar er jou werd gezegd dat jij een zelfmoordaanslag diende te plegen met een explosief. Na een week kon je tijdens het ochtendgebed over de muur van de madrasa klimmen en ontsnappen. Jij liep naar huis en vertelde aan je moeder wat er was voorgevallen. De Taliban kwamen jou meteen thuis zoeken, maar jouw moeder had jou verstopt in de kamer. Ze zei hen dat jij al een week vermist was. Vervolgens overlegden je moeder en je maternale oom hoe ze jou in veiligheid konden brengen. Je maternale oom [A.] regelde jouw reis met een smokkelaar.

Zo verliet jij ongeveer twee weken na de machtsovername Afghanistan. Jij reisde vanuit Bandok, samen met je maternale oom [A.], tot Kabul, vanwaar jij met de smokkelaar via Nimroz de grens overstak naar Baloechistan. Vervolgens reisde je naar Iran, waar je ongeveer één jaar in Esfahan hebt gewoond en gewerkt. Vervolgens reisde je verder tot Turkije, waar je ongeveer negen maanden hebt gewoond en gewerkt in Istanbul. Je zette jouw reis verder via Bulgarije, Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië, Zwitserland en Frankrijk tot België. Op 19 juni 2024 diende jij hier in België een verzoek om internationale bescherming in.

Jij vreest dat bij terugkeer naar Afghanistan vermoord te worden door de Taliban omwille van jouw vaders werk en omdat jij een lange tijd in België hebt gewoond. Jouw moeder, broers en zussen wonen tot op heden in Bandok. Je maternale oom [A.] verblijft in hetzelfde district, nabij Bandok.

Ter staving van jouw verzoek om internationale bescherming leg jij jouw ‘taskara’ (Afghaans identiteitsdocument) en die van je familieleden neer, alsook een werkcontract van je vader, een legerbadge van je vader, een document omtrent de verlenging van zijn werkcontract en een enveloppe neer. Ook legt u kopieën neer van volgende stukken: een politiebade van je vader, een bankkaart van je vader, een loonbrief van je vader, zes foto’s van je vader en vijf steunbrieven.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in je administratieve dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Er dient in hoofdorde te worden vastgesteld dat jij er niet in geslaagd bent om jouw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

Jij baseert jouw verzoek om internationale bescherming op het werk van je vader bij de voormalige overheid, zijn vasthouding, de problemen die jij en je familie hierdoor kenden en bijgevolg jouw vasthouding in de madrasa door de Taliban. Er kan echter geen geloof worden gehecht aan de problemen die jij verklaart te hebben gekend met de Taliban.

Allereerst kan er geen geloof worden gehecht aan jouw verklaringen over jouw vaders werkzaamheden; dit omwille van tegenstrijdige verklaringen, tegenstrijdige documenten en gebrekkige informatie. Zo verklaarde jij aanvankelijk bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat jouw vader werkzaam was voor de Nationale Politie ANAP (vragenlijst CGVS, opgesteld door DVZ, vraag 3.5), waarna jij op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) verklaart dat jouw vader werkzaam was voor het nationale leger (CGVS, p.7 & p.18). Wanneer jij geconfronteerd wordt met deze frappante tegenstrijdigheid, ontken jij jouw vorige verklaringen volledig. Jij benadrukt dat jouw vader een soldaat van het nationale leger was. Je vermoedt dat de tolk zich heeft vergist, waar jij geen verantwoordelijkheid draagt. Jij wijst overigens op de stukken die jij bij de DVZ en op het CGVS hebt neergelegd (CGVS, p.22). Voormelde contradictie simpelweg afschuiven op een vertaalfout, is iets te kort door de bocht. De vraag stelt zich waarom een tolk en een medewerker bij de DVZ iets anders zouden vertalen en vervolgens neerschrijven dan wat jij had verklaard; deze personen hebben er immers geen enkel belang bij om jouw verklaringen incorrect weer te geven. Daarenboven werd jou bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het CGVS gevraagd hoe jouw gesprek op de DVZ was verlopen, waarop jij positief antwoordde en geen enkel gewag maakte van enig misverstand tussen u en de tolk. Voorts verklaarde jij dat je de tolk goed had verstaan (CGVS, p.4-5). Jij had voorts een kopie van de vragenlijst opgesteld bij de DVZ, wat blijkt uit jouw ontvangstbewijs ondertekend op 19/12/2024 (zie administratief dossier). Jij had dus de mogelijkheid eventueel met behulp van jouw voogd en advocaat - om jouw verklaringen na te gaan en bij enige fouten deze voorgaand aan het persoonlijk onderhoud op het CGVS te melden en te corrigeren, wat jullie nalieten. Bijgevolg biedt jouw verklaring geen verschuiving voor de vastgestelde inconsistentie.

Waar jij verwijst naar de documenten, merkt het CGVS op dat ook hier erg merkwaardige tegenstrijdigheden de kop op steken. Zo leg jij een kaart neer van het Afghaanse nationale leger, echter legde jij bij de DVZ een badge neer van de Afghaanse politie. Jij stelt dat je vader tijdens het presidentschap van dr. Abdullah en Hamid Karzai voor de politie werkte (CGVS, p.22). Dat jij plots met deze nieuwe info op de proppen komt, doet de wenkbrauwen fronsen. Jij werd namelijk uitvoerig bevraagd over jouw vaders werkzaamheden; dat jij nergens spontaan hebt aangehaald dat je vader ook bij de politie zou hebben gewerkt, voorafgaand aan zijn werk binnen het leger, raakt kant noch wal. Te meer jij op het CGVS stelde dat hij al “van in het begin” voor het leger heeft gewerkt, toen je nog heel klein was. Je verklaart ook dat hij altijd soldaat is geweest (CGVS, p.19). Beide versies vallen geenszins met elkaar te rijmen.

Daarenboven staat er een frappante schrijffout op de legerbadge van jouw vader, namelijk “Afghan National Army” in plaats van het correcte ‘Afghan National Army’. Wanneer jij hiermee geconfronteerd wordt, stel je hierover niets te weten. Je stelt slechts dat het een kopie betreft (CGVS, p.22). Van een kopie kan verwacht worden dat het een exacte weergave betreft van het originele stuk; dat er een fout in de kopie zou staan, doch het originele geen schrijffouten zou bevatten, kan niet serieus genomen worden. Er kan niet anders vastgesteld worden dan dat dit een frauduleus stuk betreft.

Wat de andere documenten van jouw vaders werkzaamheden betreft, merkt het CGVS op dat jij enkel foto's neerlegt van een man in uniform, doch leg je geen foto's neer samen met deze man, waardoor het moeilijk te achterhalen is of die persoon effectief jouw vader betreft. Uit de ‘taskara’ (Afghaans identiteitsdocument) van jouw vader kan moeilijk afgeleid worden of dit dezelfde man betreft en of die taskara werkelijk jouw vader toebehoort (zie documenten). Deze foto's hebben dan ook geen bewijskracht aangezien niet kan worden vastgesteld, waar, wanneer, in welke omstandigheden en/of met welke bedoelingen ze werden genomen en/of mogelijk in scène werden gezet.

*Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (zie de **COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude** van 13 september 2024 beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20240913.pdf) blijkt voorts dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse ‘officiële’ documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde*

van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen.

Tot slot, wat betreft de documenten die jouw vaders werkzaamheden dienen aan te tonen, weet jij zelf niet wat de inhoud is van de door jou neergelegde stukken (CGVS, p.22-23). Men moge verwachten dat jij op de hoogte bent van de inhoud van de documenten die jij zelf neerlegt ter staving van jouw relaas. Jij stelt dat jij dit niet kan lezen, echter had je ruimschoots de tijd om mensen rondom jou om hulp te vragen (al dan niet met de hulp van jouw voogd en/of advocaat) óf om je familieleden in Afghanistan vragen te stellen over de stukken, gezien jij ze hebt ontvangen van jouw moeder (CGVS, p.22-23). Dat jij je nooit hebt afgevraagd wat de inhoud van die documenten was, kan opnieuw niet ernstig worden genomen.

Voor het overige blijkt dat jij over niet veel informatie beschikt over jouw vader of diens beroepsactiviteiten. Jij stelt dat hij les heeft gevolgd in Gardez, vervolging naar Kabul ging, waarna hij naar Ghazni werd gestuurd om te eindigen in Kunduz (CGVS, p.18). Je weet echter niet waar in de provincie Kunduz hij gestationeerd was. Naast de locaties waar hij zou hebben gewerkt, kan je slechts vertellen dat hij een soldaat was gespecialiseerd in M16. Je stelt weliswaar dat zijn commandant Jan Agha heette, doch kan je geen enkele info bieden over andere collega's van jouw vader (CGVS, p.19). Wanneer je vader naar huis kwam op verlof, verliet hij nooit de woning, zo stel jij (CGVS, p.20). Het is overduidelijk dat bovenstaande informatie bijzonder beperkt is en bovendien heel ingestudeerd overkomt.

Nogmaals wijst het CGVS jou op de mogelijkheid om informatie te vergaren over jouw vaders werk via je maternale oom of moeder. Jij stelt dat je dit niet hebt gedaan, omdat jij vier jaar geleden vertrokken bent uit Afghanistan (CGVS, p.21-22). Echter heb jij tot op heden contact met je familie, meer bepaald met je moeder - via WhatsApp (CGVS, p.10-14) - waardoor jij ruimschoots over de mogelijkheid beschikt meer info te vergaren over jouw vaders werk, temeer dit de basis van jouw asielaanvraag betreft.

Concluderend kan het CGVS geen geloof hechten aan jouw verklaringen omtrent de werkzaamheden van je vader bij het vorige Afgaanse regime.

Bovendien moet worden opgemerkt dat, zelfs mocht aan het beroepsprofiel van uw vader enig geloof gehecht worden, quod non, dit voor jou nog steeds niet tot een internationaal beschermingsstatuut zou leiden. Uit de beschikbare informatie (het EUAArapport **Afghanistan. Targeting of Individuals** van augustus 2022

https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI

Query **Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022

https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de

EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023 https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, de **EUAA Country**

Guidance Afghanistan van mei 2024 <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024> en de **EUAA Afghanistan – Country Focus** van november 2024, beschikbaar op

https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf) blijkt dat

personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties.

Omwille van volgende redenen kan geen geloof worden gehecht aan jouw verklaringen over de problemen die jouw vader zou hebben gekend. Jij verklaart dat je vader zich in de gevangenis van de Taliban bevindt (CGVS, p.10-11). Jouw familie kwam dit te weten door de Taliban zelf: zij kwamen naar jullie thuis en vertelden dit aan jouw moeder, zo geef je aan (CGVS, p.23). Meer dan dat kan jij niet vertellen. Jouw verhaal is wars van enig detail of doorleefdheid. Opnieuw heeft u klaarblijkelijk geen moeite gedaan om via jouw familie meer te weten te komen over de arrestatie en het verder lot van jouw vader. Dit alles komt bijzonder ongeloofwaardig over.

Wat jouw eigen situatie betreft kan worden opgemerkt dat, indien wel enig geloof aan jouw relaas zou kunnen worden gehecht (wat dus in casu niet het geval is), familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bijvoorbeeld wanneer de Taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de Taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. Jij haalt geen dergelijke geloofwaardige zaken aan. Het loutere feit dat je een familielid verklaart te zijn van een vroeger lid van het ANSF, hetgeen je aldus niet aannemelijk maakt, is onvoldoende om een nood aan bescherming in jouw hoofdte aannemelijk te maken. Daar er geen geloof kan worden gehecht aan jouw vaders werkzaamheden en bijgevolg ook niet aan zijn arrestatie, er evenmin geloof kan worden gehecht aan de problemen die daaruit voor jou zouden zijn gevolgd.

Desalniettemin wijst het CGVS nog op onlogische en tegenstrijdige verklaringen over jouw eigen problemen, die het ongeloofwaardige karakter van jouw relaas verder bevestigen.

Zo verklaar jij dat je tegen jouw eigen wil op school werd meegenomen door de Taliban naar hun madrasa (CGVS, p.18). Zij wilden dat jij een zelfmoordaanslag zou plegen en een Talib zou worden, zo vertel jij (CGVS, p.24). Allereerst merkt het CGVS op dat jij aanvankelijk aangaf nooit naar de madrasa te zijn geweest (CGVS, p.9). Jouw daaropvolgende verklaringen dat je een week lang in een madrasa hebt verbleven, doen bijgevolg de wenkbrauwen fronsen.

Ten tweede blijkt dat jij slechts oppervlakkige en vage informatie kan verschaffen over jouw beweerde verblijf in de madrasa. Zo word je gevraagd of iemand jou heeft gezocht tijdens de week van je vasthouding, waarop je negatief antwoordt. Jouw moeder wist dat jij was meegenomen door de Taliban, zo stel jij (CGVS, p.25-26). Dat jouw moeder aanvoelde dat jij was meegenomen door de Taliban en bijgevolg geen alarm heeft geslagen, laat staan jou heeft proberen zoeken, al dan niet met de hulp van derden raakt kant noch wal. Men moge verwachten dat men op zoek gaat naar een minderjarige die plots verdwijnt. De lakse houding van jouw moeder en de rest van je familie na jouw verdwijning, is totaal niet geloofwaardig.

U vervolgens gevraagd naar jouw dagbesteding in de madrasa, verklaar je het volgende: "Ze vertelden ons heel veel over de mensen van de overheid. Ze zeiden: Mensen van de overheid zijn vuile mensen, ze willen ons land kapot maken. Jullie moeten hen tegenhouden en hen vermoorden. Ik luisterde naar hen maar bracht dat niet in de praktijk" (CGVS, p.26). Gevraagd of jij nog andere dingen leerde in de madrasa, stel je van niet. Dat jij gedurende een periode van een week enkel de boodschap kreeg dat werknemers van de voormalige overheid de vijand zijn en niets anders deed, noch hoorde, kan weinig serieus genomen worden. Dat jij zulke stereotype en oppervlakkige verklaringen aflegt, komt weinig doorleefd over. Gevraagd of de Taliban bepaalde argumenten gebruikten om jou van hun boodschap te overtuigen, bijvoorbeeld met behulp van delen uit de Koran, stel je dat de Koran werd gebruikt, maar de Hadith niet (CGVS, P.26). Meer dan dit kan jij daar niet over zeggen, wat andermaal niet kan overtuigen.

Het CGVS stipt voorts nog aan dat de opdracht die jij diende uit te voeren van de Taliban, nl. een zelfmoordaanslag plegen, bijzonder onlogisch, irrelevant en bijgevolg ongeloofwaardig is. Jij vertelt dat de Taliban wilden dat jij een zelfmoordaanslag zou plegen. Gevraagd tegen wie, stel je dat jij een zelfmoordaanslag gericht op jouw vader diende te plegen. Wanneer het CGVS wijst op jouw verklaring dat de Taliban jouw vader reeds in gevangenschap hadden, antwoord je het volgende: "Ik bedoel daarmee dat ik toen zelf nog heel klein was. De Taliban probeerden mij te hersenspoelen. Ze wilden dat ik tussen onschuldige mensen een zelfmoordaanslag zou plegen, dat ik andere mensen zou vermoorden" (CGVS, p.27). Echter is het wel erg merkwaardig dat de Taliban wilden dat jij een zelfmoordaanslag zou plegen op onschuldige mensen, n dat op een moment dat zij reeds de macht hadden overgenomen in Afghanistan en een dergelijke actie totaal geen nu meer had. Ook deze verklaringen zetten de geloofwaardigheid van jouw relaas verder op een helling.

Wat betreft jouw ontsnapping uit de madrasa van de Taliban, vertel je dat je 's morgens heel vroeg over de muur bent geklommen toen iedereen aan het slapen was en vervolgens naar huis bent gelopen (CGVS, p.24). Hierbij kunnen nogmaals vraagtekens geplaatst worden, te meer jij verklaart dat de madrasa bewaakt werd (CGVS, p.24). Zo liepen de Taliban rond de madrasa; ze hadden personeel hiervoor (CGVS, p.25). Meer duidelijkheid gevraagd hoe jij de kans zag om ongezien over die muur te klimmen, stel je dat de Taliban het gezamenlijk ochtendgebed gingen verrichten op dat moment. Gezien ze de deur op slot deden, klom je over de muur. Op de vraag of jij niet diende deel te nemen aan dit ochtendgebed, vertel je dat je het niet hebt meegedaan en bijgevolg over de muur bent geklommen. Dat jij simpelweg niet deelnam aan het gezamenlijk ochtendgebed in een afgesloten madrasa van de Taliban waar nota bene enkel Taliban-leden aanwezig waren, en je met gemak over de muur klom en zo kon vluchten, tart alle verbeelding (CGVS, p.25). Hoe jij de houding van de Taliban omschrijft is wel zeer amateuristisch. Men moge verwachten dat zij hun enige gevangene ten allen tijden in de gaten zouden houden. Bovendien, indien het zo gemakkelijk was om tijdens het ochtendgebed ongezien over de muur te klimmen, kan men zich de vraag stellen waarom het een week heeft geduurd aler jij daartoe een poging zou hebben ondernomen. Al deze verklaringen ondergraven de geloofwaardigheid van jouw asielrelaas.

Voorts kan er ook geen geloof worden gehecht aan de gebeurtenissen na jouw ontsnapping. Jij vertelt dat jij je bij thuiskomst hebt verstopt in de kamer. De Taliban kwamen vervolgens op zoek naar jou. Jouw moeder zei hen dat ze jou reeds een week niet meer had gezien (CGVS, p.24-25). De naïeve houding van de Taliban zoals jij die voorstelt, mist elke logica. Dat de Taliban jouw moeder vertrouwden op haar woord en zij hen zo simpel kon Taliban afwimpelen zonder het huis te doorzoeken, is andermaal niet plausibel.

Dat jij in werkelijkheid geen problemen met de taliban hebt te vrezen blijkt ook uit het volgende. Niettegenstaande jij verklaart dat de Taliban actief naar jou op zoek waren, heb jij tijdens jouw reis doorheen het land richting Iran, geen problemen gekend met hen. Jij werd nergens tegengehouden in een land waar de Taliban de macht hadden overgenomen (CGVS, p.15). Jouw verklaring dat de Taliban sinds jouw vertrek uit Afghanistan één poging ondernamen om jou te vinden, bevestigt dat de Taliban niet actief op zoek zijn naar jou. Jij stelt dat dit voorviel toen jij je in Iran bevond. Sindsdien heb je niets meer vernomen van deze problemen, zo verklaar je (CGVS, p.27). Echter verblijft jouw familie nog steeds in hetzelfde dorp (CGVS, p.10). Dat je familie het dorp niet is ontvlucht, lijkt nogmaals te bevestigen dat jij noch jouw familie in werkelijkheid problemen met Taliban hebben gekend.

Het CGVS wijst er verder op dat je in Afghanistan kan rekenen op een ondersteunend familiaal netwerk. Zoals eerder reeds aangehaald woont jouw familie nog steeds in het dorp: je moeder, je broers en zussen wonen allen in Bandok, district Kot (CGVS, p.10-11). Je maternale oom [A.] woont op tien minuten wandelen van jullie woning in Bandok (CGVS, p.13-14). Ook je paternale grootouders wonen in Bandok (CGVS, p.14). Voorts woont je maternale tante [S.Z.] in het dorp Debano, eveneens in het district Kot te Nangarhar (CGVS,

p.13). Jij stelt bijkomend dat één paternale oom, [L.W.], vermist is sinds de machtsovername van de Taliban omdat hij bij de politie werkzaam was, echter leg jij hiervan niet het minste begin van bewijs neer. Daarbij kan nogmaals worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan de werkzaamheden van jouw vader en de problemen die hij hierdoor gekend zou hebben waardoor niet zomaar kan worden aangenomen dat jouw vader wordt vastgehouden in de gevangenis en zich dus niet in Bandok zou bevinden (cfr supra).

Voor het overige stipt het CGVS nog aan dat jij verklaart te zijn vertrokken vlak na de machtsovername door de Taliban (CGVS, p.8). Jij stelt dat je lang in Iran en Turkije hebt verbleven en gewerkt (CGVS, p.16-17). Gevraagd of jij iets van bewijsstukken kan neerleggen over jouw langdurig verblijf in beide landen, stel je dat je veel foto's en video's had op jouw gsm bij je vertrek uit Iran, echter werd jouw gsm afgepakt. Jij had namelijk de applicatie Tiktok op je gsm, zo stel je. Ook van je verblijf in Turkije had je veel foto's en video's. Hoewel je wordt gevraagd foto's en video's door te sturen van je verblijf in die landen, bijvoorbeeld via de applicaties Tiktok en Instagram, laat je na dit te doen (CGVS, p.31). Echter merkt het CGVS op dat je niet hetzelfde mobiele toestel nodig hebt om toegang te krijgen tot je profielen op deze applicaties, waardoor je dus in de mogelijkheid bent deze foto's en video's te bemachtigen. Dat jij niets kan neerleggen over jouw lange verblijf in Iran en Turkije, doet de wenkbrauwen fronsen. Te meer er geen geloof kan worden gehecht aan de redenen waarom je Afghanistan hebt verlaten - het werk van je vader en de problemen die daaruit voortvloeiden - waardoor ook de datum van vertrek, nl. vlak na de machtsovername, twijfelachtig is.

Tot slot wenst het CGVS nog te wijzen op jouw verblijf in België. Zo merkt het CGVS op dat jij minder dan een jaar geleden in België bent gearriveerd (zie administratief dossier). Jij bent moslim en bidt af en toe in het opvangcentrum op jouw kamer (CGVS, p.5-6). In België speel je graag volleybal met je vrienden uit het opvangcentrum (CGVS, p.9-10). Je gaat intussen naar school in België (CGVS, p.10). Jij vertelt voorts dat je verliefd bent, maar geen relatie hebt (CGVS, p.14). Gevraagd hoe jij staat ten opzichte van trouwen en relaties en het verschil hierin tussen Afghanistan en België, vertel je dat je er geen echte mening over hebt (CGVS, p.15). Je vertelt dat je in België naar de cinema gaat, op plaatsen bent waar meisjes en jongens samen dansen, een nieuwe kledingstijl hebt en je eigen haarstijl mag kiezen (CGVS, p.28). Je hebt hier geleerd over de rechten van meisjes en jongens. Je hebt ontdekt dat men in België zich niet inmengt in andermans leven, dat jongens en meisjes hand in hand mogen rondlopen, samen mogen studeren en samen mogen werken. Jij verwijst naar het verschil met Afghanistan, waar vrouwen niet vrij mogen rondlopen, niet mogen dragen wat ze willen en hun huis niet mogen verlaten (CGVS, p.29).

Hoewel jij je wil tot integratie toont, geef je evenwel onvoldoende persoonlijke invulling aan de voorgehouden (gepercipieerde) verwestering en maak je niet aannemelijk dat jij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat jij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden. De aangebrachte elementen geven aan dat jij je hebt aangepast aan de omstandigheden van jouw verblijf in België in het kader van je lopende procedure om internationale bescherming, maar je toont niet aan dat jij je een bepaalde levensstijl hebt eigen gemaakt waardoor er in jouw hoofde sprake is van gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die niet te verenigen is met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen. Jij stelt ook nog altijd een praktiserend moslim te zijn. Dat jij dan vervolgens stelt dat je verplicht zal worden om te bidden bij een terugkeer naar Afghanistan, is weinig relevant aangezien jij jezelf als moslim identificeert en in België nog bidt (CGVS, p.29). Waarom het gebed in Afghanistan dan voor jou dan problematisch zal zijn, is geenszins duidelijk.

In dit verband moet er voorts op gewezen worden dat de in Afghanistan aanwezige beperkingen, zoals bijvoorbeeld kledij, haarstijl en sociale omgang (cfr. supra), gebaseerd zijn op de heersende culturele normen

en waarden en algemene in Afghanistan geldende regels betreffen. Je toont op geen enkele manier aan dat jouw kledingstijl, haarstijl en sociale omgang met meisjes deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor jouw identiteit of morele integriteit dat er van jou niet mag verwacht worden dat je dit opgeeft indien jij hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. Evenmin heb je aannemelijk gemaakt dat deze levensstijl een uiting is van jouw politieke of religieuze overtuiging. Evenmin toon je met jouw betoog aan dat jouw uiterlijk dusdanig opvallend en onveranderlijk is dat je bij terugkeer naar Afghanistan hierdoor een doelwit zal vormen.

De drie steunbrieven van jouw leerkrachten op school omschrijven hoe jij je engageert voor je schoolwerk en jouw positieve attitude en leergierigheid tijdens de les. Je legt voorts een steunbrief neer van de coördinatrice van Mimouna Festival waar jij van 11 september tot 30 oktober van 2024 deelnam aan een theateratelier. Daar schaaftde jij je Frans bij, leerde je in groepsverband werken en oefende je jouw actieve luistervaardigheden. Ook de opvoedster van je opvangcentrum schrijft dat jij je actief engageert om de Franse taal te leren en dat jij een open, eerlijke en moedige jongeman bent. Zoals eerder vermeld, toon jij je wil tot integratie aan. Echter maak jij hiermee niet aannemelijk dat jij een risico op vervolging loopt bij terugkeer naar Afghanistan omwille van je actieve deelname op school in België, zoals omschreven in deze brieven. Deze steunbrieven betreffen bovendien louter persoonlijke brieven.

Voorts stipt het CGVS nog aan dat indien je integratie een element is dat kan leiden tot een verblijfsrechtelijke status, jij je hiervoor tot de geëigende procedure dient te wenden (9bis).

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door jou ingeroepen asielmotieven. Bijgevolg kan je niet als vluchteling worden erkend.

De documenten die jij neerlegt ter staving van je verzoek om internationale bescherming kunnen de appreciatie van het CGVS niet ombuigen. Wat betreft de documenten die de werkzaamheden van jouw vader dienen te bevestigen, dient te worden opgemerkt dat deze je relaas slechts kunnen staven bij het afleggen van geloofwaardige verklaringen, wat geenszins is gebleken. Voor een uitgebreidere bespreking verwijst het CGVS naar bovenstaande. De identiteitsdocumenten die je neerlegt (jouw 'taskara' (Afghaans identiteitsdocument) en die van je familieleden) tonen hoogstens jouw nationaliteit en herkomst aan, wat in deze beslissing niet meteen betwist wordt. Echter heeft dit geen betrekking op mogelijke problemen die jij gekend zou hebben in Afghanistan. De vijf steunbrieven werden reeds bovenstaand besproken. De enveloppe toont aan hoe jij poststukken hebt ontvangen, niet meer en niet minder. Nogmaals wijst het CGVS er hier op dat Afghaanse documenten heel gemakkelijk, zowel in Afghanistan als daarbuiten, via corruptie kunnen worden verkregen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van mei 2024 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-05/2024_CG_AFG_Final.pdf) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de **EUAA Afghanistan – Country Focus** van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, de **EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 2 februari 2024 <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/>

[PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and humanitarian dev](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_dev) en de **EUAA Afghanistan – Country Focus** van november 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden in de eerste maanden na de machtsovername het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten werd gerapporteerd in 2023 en 2024.

In de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 registreerde UCDP in totaal 395 burgerslachtoffers. De dodelijkste incidenten bestonden uit aanslagen van ISKP tegen sjiitische Hazara's. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Tevens wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen enerzijds het National Resistance Front of het Afghanistan Freedom Front en anderzijds de taliban, en over aanslagen van deze verzetsbewegingen op talibandoelwitten. Bij incidenten waarin NRF of AFF betrokken waren, werden in de referentieperiode 1 oktober 2023 – 30 september 2024 twee burgerslachtoffers gerapporteerd.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berrmbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Verder richt ISKP haar aanslagen vnl. op de sjiitische Hazara-gemeenschap. Na operaties van de taliban tegen deze groepering in de loop van 2023 wordt de operationele capaciteit van ISKP beschouwd als veel beperkter dan enkele jaren geleden en was er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen.

ACLED registreerde in de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Herat. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers (48), gevolgd door Herat (37) en Baghlan (36).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen en regio's kunnen bezoeken die voordien onbereikbaar waren.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden van bijna 100% en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die momenteel nog plaatsvindt is vnl. het gevolg van natuurrampen.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Wat betreft uw medische toestand verwijst het CGVS naar voorgaande bespreking.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig **artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet** wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in

wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. Het aandeel Afghanen met een acute voedselonzeekerheid daalde in 2023 van 40 naar 29%. UNOCHA geeft aan dat in 2024 bijna 24 miljoen Afghanen humanitaire hulp nodig hebben. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdeler die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan

de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Boj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van mei 2024 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf , de **EUAA Afghanistan – Country Focus** van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, de **EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 2 februari 2024 <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/>

[PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_dev](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_dev) en de **EUAA Afghanistan – Country Focus** van november 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van ‘hulpverzadiging’ en ‘overuitgaven’, wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een

tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie

in 2022 met 6% in vergelijking met 2021 en kende 2023 een stagnatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de taliban maatregelen zou hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Bovendien moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/>

[PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key socio economic indicators in Afghanistan and in Kabul city.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf), **EUAA Afghanistan – Country Focus** van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, de **COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban** van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van mei 2024, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024> en de **EUAA Afghanistan – Country Focus** van november 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf) kan verder **niet** worden afgeleid dat het **loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen**.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige

regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan en ook in 2024 bleef het aantal gedwongen repatriëringen zeer laag. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 en 2024 gaat het opnieuw om tienduizenden Afghanen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan werden sinds 2022 vele honderdduizenden Afghaanse migranten gerepatriëerd.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin wordt de taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De taliban heeft wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VNpersoneel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de taliban niet in staat wordt geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanistan die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanistan die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban personen behandelt die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanistan die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

*Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van **de perceptie verwesterd te zijn**. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.*

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In jouw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Wat betreft de individuele elementen die jij aanhaalt betreffende jouw verwestering, verwijst het CGVS naar bovenstaande uiteenzetting.

Jij hebt ook nog een netwerk in jouw regio van herkomst, waarmee jij nog in contact staat, dat jou kan bijstaan in geval van terugkeer en waarbij jij je desgevallend kan informeren over de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban (cfr supra).

Daar waar kan worden aangenomen dat jij tijdens jouw verblijf in België kennis hebt gemaakt met bepaalde westerse waarden en normen, toon jij evenwel nergens concreet aan dat jij deze waarden en normen ook daadwerkelijk geïnternaliseerd heeft, in die mate dat zij fundamenteel deel zijn gaan uitmaken van jouw identiteit en morele integriteit en dat van jou niet meer zou kunnen worden verwacht dat jij er afstand van neemt teneinde zich aan te passen aan het in Afghanistan vigerende normen- en waardenpatroon, zoals vormgegeven door de taliban en de conservatieve geleidingen van de Afghaanse samenleving. Evenmin toon jij in concreto aan dat jij gedurende jouw verblijf in België kenmerken of gedragingen hebt ontwikkeld die jij moeilijk of nagenoeg onmogelijk zal kunnen veranderen of verbergen en waardoor jij bij een terugkeer naar Afghanistan zal bestempeld worden als zijnde besmet door het Westen of anderszins de negatieve aandacht zou trekken van de Afghaanse gemeenschap in het algemeen of de taliban in het bijzonder.

Verder blijkt uit voorgaande vaststellingen dat jij niet aannemelijk hebt gemaakt dat jij voor jouw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat jij een specifiek profiel hebt dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban jou niet zal viseren bij een terugkeer naar jouw land van herkomst.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat jij niet aannemelijk heeft gemaakt dat jij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat jij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister van Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.

(...)”

2. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3 tot 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62, § 2, van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Verzoeker betoogt dat niet betwist wordt dat hij afkomstig is uit het dorp Bandok binnen het district Kot van de provincie Nangarhar, dat hij een Afghaans staatsburger is en dat hij nog maar vijftien jaar oud is. Vervolgens stelt hij kwetsbaar te zijn omwille van zijn jonge leeftijd en omwille van zijn psychologische gezondheid daar hij een moeilijke reisroute gekend heeft, lang in Iran en Turkije gewoond heeft, onderweg geslagen werd en zich al vier jaar lang ver van zijn familie bevindt.

Verzoeker gaat eerst in op de motieven omtrent de werkzaamheden van zijn vader en meent dat zijn verklaringen, namelijk dat zijn vader zowel voor de Afghaanse nationale politie als voor het Afghaanse nationale leger gewerkt heeft, niet tegenstrijdig zijn. Hij legt uit dat zijn vader tijdens de regeerperiode van president Karzai voor de politie en nadien voor het leger gewerkt heeft en dat hij bij het CGVS enkel melding gemaakt heeft van de werkzaamheden voor het Afghaanse nationale leger omdat zijn vader gedurende die periode problemen heeft gekend met de taliban. Omdat daarna vragen gesteld werden over de werkzaamheden bij het nationale leger, heeft hij er niet aan gedacht te verduidelijken dat zijn vader ook voor de politie had gewerkt, des te meer nu hij toen nog heel jong was.

Hij wijst erop dat hij zijn originele taskara en de originele taskara van zijn vader neergelegd heeft om hun familieband te bewijzen en dat hij daarnaast ook de taskara's van zijn broers en zussen heeft neergelegd. Hij stelt dat het onmogelijk is om andere bewijzen van zijn familieband met zijn vader neer te leggen nu de taskara het enige identiteitsdocument is van vele Afghanen. Daarnaast zou hij geen foto's hebben met zijn vader omdat hij die maar om de 8 à 9 maanden zag en hij nog heel jong was. Hij voegt nog toe dat dergelijke foto's hoe dan ook niet aanvaard worden wegens een gebrek aan bewijskracht, waardoor de motivering in dit verband onzorgvuldig is. Hij wijst erop dat hij de informatie, over de werkzaamheden van zijn vader, haalt uit de documenten die hij samen met zijn advocaat en voogd heeft bestudeerd. Hij stelt die wel degelijk doorgenomen te hebben, ook al was dit moeilijk omdat hij niet goed kan lezen. Hij voegt hierbij toe dat hij het, gezien zijn profiel en leeftijd, moeilijk vond om de inhoud van de documenten precies te verwoorden.

Waar hem verweten wordt weinig informatie te hebben over de beroepsactiviteiten, meent hij dat de commissaris-generaal geen rekening houdt met de beschreven omstandigheden, met name, zijn leeftijd van amper elf jaar toen zijn vader werd gevangen genomen, zijn jonge leeftijd van vijftien jaar op het moment van het persoonlijk onderhoud, de Afghaanse cultuur waarin kinderen niet betrokken worden bij volwassen kwesties, de veiligheidscontext waarin hij tegen niemand mocht vertellen dat zijn papa soldaat was en het feit dat zijn vader zelf geen informatie mocht geven over zijn werk aan zijn familieleden. Ondanks die elementen heeft hij kunnen uitleggen dat zijn vader in Gardez opgeleid werd, dat hij in Ghazni en Kunduz gewerkt heeft, dat zijn vader gespecialiseerd was in het gebruik van M16 raketten (Shamzi), dat hij geen rang had en dat zijn commandant J.A. was. Hij meent dat de commissaris-generaal voor het overige heel weinig vragen gesteld heeft over de werkzaamheden van zijn vader.

Met betrekking tot de problemen van zijn vader, wijst hij erop dat hij wel degelijk meer informatie heeft kunnen geven over diens arrestatie nu hij verklaard heeft dat zijn vader gevangen genomen werd in Kunduz en dat hij naar de gevangenis van Jalalabad gebracht werd om te worden verhoord. Hij meent dat de commissaris-generaal hierover amper vragen gesteld heeft en dat het dan ook heel disproportioneel en onzorgvuldig is om te stellen dat zijn verhaal wars is van enig detail of doorleefdheid.

Aangaande zijn eigen problemen betoogt hij dat hij eerst verklaard had dat hij nooit naar de madrassa was gegaan omdat hij voor de machtsovername niet naar de reguliere madrassa van het dorp ging. Hij is weliswaar één week naar de madrassa van de taliban gegaan, maar dit beschouwt hij niet als een echte madrassa omdat het een rekruteringsplek is van de taliban. Hij legt uit dat zijn moeder geen stappen durfde te zetten om hem te komen zoeken uit vrees dat haar andere kinderen ook zouden worden meegenomen. Hij wijst erop dat de taliban toen de macht net overgenomen hadden en dat de veiligheidssituatie op dat moment nog heel onduidelijk was en verwijt de commissaris-generaal met die omstandigheden geen rekening te houden. Hij verwijt de commissaris-generaal voorts nog amper vragen gesteld te hebben over zijn dagbesteding in de madrassa. Hij voegt toe dat hij meegenomen werd door de taliban om zijn familie te straffen voor de werkzaamheden van zijn vader, hij toen erg jong was en dat hij gemakkelijk gebrainwashed kon worden ook al kwam hij uit een progressieve familie. Met betrekking tot zijn ontsnapping geeft hij aan dat het niet mogelijk is om de handelswijze van de taliban uit te leggen en voegt nog toe dat de taliban niet zijn binnengegaan in zijn huis omdat dit binnen de Afghaanse cultuur niet toegestaan is zonder mannelijke aanwezigheid.

Vervolgens levert verzoeker kritiek op het motief in de beslissing dat hij nog over een ondersteunend netwerk in Afghanistan beschikt. Hij stelt dat zijn vader gevangen genomen werd en verwijt de commissaris-generaal hierover heel weinig vragen gesteld te hebben. Hij bevestigt dat zijn maternale oom nog in Afghanistan verblijft, maar werpt op dat hij zelf de verantwoordelijkheid droeg voor zijn familie tot aan zijn vertrek en dat, indien hij moet terugkeren, hij die verantwoordelijkheid opnieuw zal moeten dragen. Hij meent dat de commissaris-generaal amper vragen gesteld heeft over zijn verblijf in Iran en Turkije en dat hij door zijn verklaringen wel degelijk kon aantonen dat hij er werkelijk verbleven heeft.

Vervolgens gaat verzoeker in op de machtsovername door de taliban in 2021 en op zijn verwestering. Hij preciseert dat hij bijna één jaar in Europa verblijft en Afghanistan verlaten heeft in 2021. Hij stelt zich aangepast te hebben aan de westerse levensstijl daar hij Frans leert, hier sinds zijn vijftien jaar naar school gaat, actief is op sociale media, zich op een westerse manier kleedt en gedraagt, volleybal speelt met jongeren van verschillende afkomst en hij veel vrienden heeft en perfect geïntegreerd is in de Belgische samenleving. Hij zou ook tijdens zijn onderhoud uitgelegd hebben waarom hij verwesterd is. Hij benadrukt al meer dan vier jaar weg te zijn uit Afghanistan en afkomstig te zijn uit een progressieve familie omdat hij naar school gegaan is in Afghanistan, zijn vader voor de voormalige overheid werkte, zijn paternale oom voor de voormalige politiediensten heeft gewerkt en zijn paternale tante in België verblijft. Hij herhaalt dat hij amper elf jaar oud was toen hij Afghanistan verliet, dat de taliban voor de machtsovername niet aanwezig waren in Bandok en dat hij nooit gevormd is geweest naar de waarden en normen die nu door de taliban worden opgelegd. Hij stelt dat zijn geloofsbeleving niet te verenigen is met de normen die opgelegd worden door de taliban en hij in België niet naar de moskee gaat. Hij vreest bij terugkeer beschouwd te worden als een afvallige en te zullen worden gestigmatiseerd. Hij citeert in dit verband uitvoerig uit landeninformatie en uit rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Vervolgens wijst verzoeker op een samenspel van factoren, namelijk zijn leeftijd bij vertrek uit Afghanistan, zijn minderjarigheid op heden, zijn moeilijke reisroute, de tewerkstelling van zijn vader voor de voormalige overheid en diens arrestatie, zijn afkomst uit een progressieve familie en zijn streven naar de perfecte integratie in België.

Verzoeker beroept zich vervolgens op het voordeel van de twijfel.

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus voert verzoeker aan dat de humanitaire crisis in Afghanistan een schending uitmaakt van artikel 3 van het EVRM, dat de subsidiaire bescherming toegepast kan worden in situaties van economische crisis en hongersnood, dat er een gebrek is aan informatie over de huidige situatie in Afghanistan en de intenties van de taliban, dat er sprake is van preciaire

levensomstandigheden en dat er sprake is van mensenrechtenschendingen door de taliban. Hij concludeert dat sinds de machtsovername, de algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend veroorzaakt wordt door de gedragingen van de taliban, waardoor er volgens hem sprake is van een actor, zoals aangegeven in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet. Verder wijst hij op de incorrecte of gemanipuleerde informatie over de realiteit ter plaatse en stelt hij dat er sprake is van willekeurig geweld, in tegenstelling tot wat de commissaris-generaal voorhoudt. Hij is het niet eens met de beoordeling dat er sprake zou zijn van een afname van het geweld sinds de machtsovername van de taliban. Hij meent dat Afghanistan zich in een situatie van gewapend conflict en willekeurig geweld bevindt.

3. Nieuwe stukken

3.1. Bij het verzoekschrift voegt verzoeker volgend nieuw stuk:

- OSAR, *Afghanistan : risques au retour liés à l'occidentalisation*, 26 maart 2021.

3.2. Op 22 mei 2026 maakt de commissaris-generaal een aanvullende nota over, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, waarbij volgende nieuwe stukken worden gevoegd:

- EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 4 november 2022;
- EUAA, *Afghanistan Security Situation*, augustus 2022;
- EASO, *Afghanistan Country Focus*, januari 2022;
- EUAA, *Afghanistan – Country Focus*, december 2023;
- EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, mei 2024;
- EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*, augustus 2022;
- EASO, *Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*, augustus 2020;
- EUAA, *Afghanistan: Targeting of individuals*, augustus 2022;
- UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023;
- COI Focus *Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023;
- EUAA, *COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian Developments*, 2 februari 2024;
- EUAA, *Afghanistan – Country Focus*, november 2024;
- EUAA, *Afghanistan – Country Focus*, januari 2026;
- EUAA, *COI Query Afghanistan. Major legislative, security-related, and humanitarian Developments*, 27 maart 2026.

3.3. Ter terechtzitting legt verzoeker een aanvullende nota neer, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, waarbij volgende stukken gevoegd worden:

- Verklaring I.M. + ID kaart;
- Verklaring D.V.M.C. + ID kaart;
- Verklaring S.C.C.H. en P.R.B.C. + ID kaarten;
- Verklaring S.A.M. + ID kaart;
- Verklaring M.A.-L.;
- Verklaring R.E. + ID kaart;
- Verklaring U.P.-A.;
- Verklaring CAP Verviers: W.G., D.A., D.A. en F.M.;
- Verklaring R.A. en O.'D. R.;
- Foto's van verzoeker in België.

4. Onderzoek van de gegrondheid van het beroep

4.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.3. Bijzondere procedurele noden

In de bestreden beslissing wordt vooreerst in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet vastgesteld dat er, op grond van het geheel van de gegevens in het administratief dossier, in hoofde van verzoeker als niet-begeleide minderjarige bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Het persoonlijk onderhoud van verzoeker werd afgenomen door een gespecialiseerde *protection officer*, die binnen de diensten van het CGVS een speciale opleiding kreeg om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen, en die daarbij de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd. Na lezing van het gehoorverslag oordeelt de Raad dat de betrokken *protection officer* tijdens het gehoor voldoende oog had voor de jeugdige leeftijd, maturiteit en kwetsbaarheid van verzoeker. Het blijkt niet dat ten aanzien van verzoeker, gelet op zijn profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld. Op het moment van zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS was verzoeker vijftien jaar en acht maanden oud en dus geen *infans*, waardoor redelijkerwijs verwacht kan worden dat hij in staat is doorleefde en coherente verklaringen af te leggen over de feiten die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te verlaten. Uit het gehoorverslag en de bestreden beslissing blijkt verder dat rekening werd gehouden met verzoekers persoonlijke achtergrond en de algemene situatie in zijn land van herkomst. In het gehoorverslag kan worden gelezen dat de *protection officer* herhaaldelijk open vragen heeft gesteld, die verzoeker toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen over wat hem zou zijn overkomen. Er was ook bijstand van een tolk Psthou en verzoekers voogd en advocaat waren aanwezig. Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift

weliswaar naar zijn psychologische moeilijkheden, maar dit wordt niet onderbouwd door een medisch attest, waardoor het niet meer dan een blote bewering betreft die geen steun vindt in de stukken van het rechtsplegingsdossier. Dat hij niet in staat geacht mocht worden om zijn asielprocedure op gedegen wijze te doorlopen, blijkt niet uit de stukken van het administratief dossier.

Uit voorgaande blijkt terdege dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van de verklaringen van verzoeker en de stukken in het administratief dossier afdoende rekening heeft gehouden met zijn jeugdige leeftijd, maturiteit, evenals met de algemene situatie in zijn land van herkomst.

4.4. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.4.1. Verzoeker vreest gedood te zullen worden door de taliban omdat zijn vader werkzaam was voor het nationale leger. Zijn vader werd gearresteerd door de taliban toen hij tijdens de machtsovername aan het werk was in de controlepost in Kunduz (NPO, p. 18).

4.4.2. De commissaris-generaal oordeelt middels de bestreden beslissing dat verzoeker er niet in geslaagd is om zijn vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag aannemelijk te maken en komt hiertoe op grond van de volgende vaststellingen:

- i) Er kan geen geloof gehecht worden aan verzoekers verklaringen over zijn vaders werkzaamheden omdat (a) verzoeker een frappante tegenstrijdigheid aanhaalt waar hij bij de DVZ vertelt dat zijn vader werkzaam was voor de nationale politie, terwijl hij bij het CGVS stelt dat zijn vader werkzaam was voor het nationale leger; (b) er voor wat betreft de documenten sprake is van merkwaardige tegenstrijdigheden nu hij bij de DVZ een badge neerlegt van de Afghaanse politie terwijl hij bij het CGVS een kaart neerlegt van het Afghaanse nationale leger en verklaart dat hij al van in het begin voor het leger gewerkt heeft; (c) de legerbadge een frappante schrijffout bevat; (d) verzoeker enkel foto's neerlegt van een man in uniform, doch geen foto's van zichzelf samen met die man; (e) objectieve informatie aantoont dat er sprake is van documentenfraude en; (f) hij zelf niet weet wat de inhoud is van de door hem neergelegde stukken;
- ii) Verzoeker beschikt niet veel informatie over zijn vader of diens beroepsactiviteiten ondanks het feit dat hij nog contact heeft met zijn moeder via Whatsapp en hij (a) niet weet waar in de provincie Kunduz zijn vader gestationeerd werd; (b) weliswaar kan zeggen dat zijn commandant J.A. heette, maar geen info kan bieden over andere collega's van zijn vader; naast de locaties waar hij zou hebben gewerkt enkel kan vertellen dat hij een soldaat was gespecialiseerd in M16;
- iii) Er kan geen geloof gehecht worden aan verzoekers verklaringen over de problemen die zijn vader gekend zou hebben nu hij geen moeite gedaan heeft om via zijn familie meer te weten te komen over de arrestatie en het lot van zijn vader;
- iv) Het loutere feit dat verzoeker verklaart een familielid te zijn van een vroeger lid van het ANSF is onvoldoende om een nood aan bescherming aannemelijk te maken en daarenboven maakt verzoeker zijn eigen problemen niet aannemelijk omdat (a) verzoeker aanvankelijk verklaart nooit naar de madrassa te zijn geweest, terwijl hij verplicht werd om er naartoe te gaan door de taliban; (b) hij oppervlakkige en vage informatie kan verschaffen over zijn beweerde verblijf in de madrassa; (c) het bijzonder ongeloofwaardig is dat de taliban van hem zouden verwachten een zelfmoordaanslag te plegen nu zij reeds de macht hadden overgenomen; (d) zijn ontsnaptingsverhaal niet geloofwaardig is en evenmin geloof gehecht kan worden aan de gebeurtenissen na zijn ontsnapping daar het niet plausibel is dat zijn moeder de taliban zo simpel kon afwimpelen; (e) verzoeker tijdens zijn reis doorheen het land richting Iran geen problemen gekend heeft met de taliban waardoor niets erop wijst dat zij actief naar hem op zoek zijn;
- v) Verzoeker kan in Afghanistan nog rekenen op een ondersteunend familiaal netwerk daar zijn moeder, broers en zussen allen in Bandok wonen en zijn maternale oma op tien minuten wandelen van hun woning woont; (c) zijn paternale grootouders in Bandok wonen; (d) zijn maternale tante S.Z. eveneens in het district kot woont; (e) geen begin van bewijs neerligt dat zijn paternale oom, L.W., vermist is sinds de machtsovername omdat hij bij de politie werkzaam was;
- vi) De datum van verzoekers vertrek, namelijk na de machtsovername, is twijfelachtig omdat (a) verzoeker geen bewijsstukken kan neerleggen van zijn langdurig verblijf in Iran of Turkije; (b) het niet geloofwaardig is dat hij niet in staat zou zijn om foto's en video's van zijn verblijf in voormelde landen, die op zijn gsm zouden gestaan hebben die hem werd afgepakt, via andere applicaties te bemachtigen;
- vii) Verzoeker geeft onvoldoende persoonlijke invulling aan de voorgehouden (gepercipieerde) verwestering en maakt niet aannemelijk dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij een risico loopt om vervolgd te worden;
- viii) De documenten kunnen voorgaande appreciatie niet ombuigen nu (a) de documenten die de werkzaamheden van zijn vader dienen te bevestigen, zijn relaas slechts kunnen staven bij het afleggen van geloofwaardige verklaringen, wat geenszins gebleken is; (b) de identiteitsdocumenten, namelijk zijn taskara en die van zijn familieleden, hoogstens zijn nationaliteit en herkomst aantonen, wat niet meteen betwist wordt, maar geen betrekking hebben op zijn problemen in Afghanistan; (c) de vijf steunbrieven reeds besproken werden onder verwestering; (d) de enveloppe aantoont hij poststukken heeft ontvangen, niet meer, niet minder.

4.4.3. Na lezing van het administratief dossier blijkt dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet naar zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Het komt aan verzoeker toe om de motieven uit de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter in gebreke blijft.

4.4.4. In navolging van de commissaris-generaal hecht de Raad geen geloof aan de werkzaamheden van verzoekers vader.

4.4.4.1. Bij de DVZ verklaart verzoeker dat zijn vader werkzaam was voor de politie (AD CGVS, Vragenlijst, punt 3.5 en Verklaring DVZ, 19.12.2024 punt 16A), terwijl hij bij het CGVS heeft over de werkzaamheden van zijn vader bij het nationale leger (NPO, p. 18). Geconfronteerd met die tegenstrijdigheden, stelt verzoeker dat het onmogelijk is dat hij bij de DVZ zou gezegd hebben dat zijn vader gewerkt heeft voor de nationale politie omdat hij een soldaat is van het nationale leger. Hij voegt toe dat de tolk zich waarschijnlijk vergist heeft (NPO, p. 22). Dit strookt niet met zijn uitleg in het verzoekschrift, namelijk dat zijn vader zowel voor het leger als voor de politie werkzaam is geweest. Zijn bewering dat de tolk bij de DVZ een fout zou gemaakt hebben is evenmin ernstig daar hij zich akkoord verklaarde met het verslag, dat hem werd voorgelezen in het Pashtou. Hij verklaarde dat de daarin vermelde inlichtingen oprecht zijn en ondertekende voor akkoord. Bij aanvang van het persoonlijk onderhoud verklaart verzoeker dat het interview bij de DVZ goed verlopen is, dat hij alle redenen kon vermelden waarom hij Afghanistan heeft verlaten en dat hij de tolk goed verstonde (NPO, p. 4). Waar hij in zijn verzoekschrift nog wenst te verduidelijken dat zijn vader tijdens de regeerperiode van Karzai, wat neerkomt op 2002-2014, werkzaam was voor de politie en nadien voor het leger, strookt dit hoegenaamd niet met de inhoud van het document van 13 maart 2011 (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, vertaling documenten). Dit document stemt dat 149 soldaten op succesvolle wijze geslaagd zijn bij het 151ste bataljon en noemt vervolgens verzoekers vader met vermelding "*rank: soldier*" – vrije vertaling: "*rang: soldaat*". Op basis van dit document zou dan verzoekers vader in 2011 werkzaam geweest zijn als soldaat, terwijl hij in zijn verzoekschrift beweert dat hij op dat moment werkzaam was voor de politie. Bovendien strijdt zijn betoog, dat hij enkel melding gemaakt heeft van de werkzaamheden bij het leger omdat hij hierdoor problemen heeft gekend met de inhoud van de vragenlijst, waaruit blijkt dat verzoeker bij de DVZ verklaarde dat zijn vader gewerkt heeft voor de nationale politie en na de machtsovername gearresteerd werd door de taliban aan zijn controlepost (AD CGVS, Vragenlijst, punt 3.5). Gevraagd naar zijn vader, geeft hij aan dat die als politieagent bij de nationale politie werkte tijdens het vorige regime en dat hij gearresteerd werd door de taliban na de machtsovername en in de gevangenis van Nangarhar zit (AD CGVS, Verklaring DVZ, 19.12.2024 punt 16A). Verzoekers wisselende en onderling tegenstrijdige verklaringen samen bekeken met de documenten zijn nefast voor de geloofwaardigheid ervan.

4.4.4.2. De verschillende documenten die verzoeker heeft neergelegd ter staving van de werkzaamheden van zijn vader bieden geen voldoende bewijskrachtige en overtuigende elementen om die tewerkstelling aannemelijk te maken.

Vooreerst getuigt verzoeker van een opmerkelijk gebrekkige kennis van de inhoud van de documenten. Het is weinig ernstig waar verzoeker in zijn verzoekschrift enerzijds aanvoert dat hij de informatie over de werkzaamheden van zijn vader haalt uit de documenten die hij samen met zijn advocaat en voogd heeft bestudeerd, maar anderzijds voorhoudt dat hij het, gezien zijn leeftijd en profiel, moeilijk vond om de inhoud van de documenten te verwoorden. Op de vraag van de *protection officer* hoe hij aan de informatie komt over het werk van zijn vader, stelt verzoeker expliciet dat hij het op zijn documenten gezien heeft en hij de documenten heeft bekeken (NPO, p. 21). Indien het voor verzoeker werkelijk te moeilijk was om te verwoorden wat in de documenten te lezen staat, kan redelijkerwijze verwacht worden van hem, of van zijn voogd of advocaat, om dit op dat moment te melden. Dat hij dit voor het eerst doet nadat hij geconfronteerd werd met de bestreden beslissing, is niet ernstig. Bovendien laat hij na te concretiseren welke moeilijkheden hij gehad zou hebben, welke vragen van de *protection officer* hij niet kon begrijpen en nog minder welke toelichtingen hij dan nog had willen geven. Zijn kritiek mist dan ook iedere feitelijke grondslag. Wat er ook van zij, mag van een verzoeker, die documenten neerlegt ter staving van zijn asielrelaas en die bijstand heeft van zijn advocaat en voogd, redelijkerwijze verwacht worden kennis te hebben van de inhoud ervan. Dit geldt des te meer nu hij aangeeft die documenten ontvangen te hebben van zijn moeder (NPO, p. 22-23) en met haar nog in contact staat (NPO, p. 11). Er kan niet ingezien worden waarom hij zou nalaten zich inhoudelijk te informeren teneinde de afweging te kunnen maken of de desbetreffende documenten relevant zijn ter ondersteuning van zijn vluchtrelaas. Verzoeker erkent in zijn verzoekschrift zijn onvermogen om informatie te geven over zijn vader of diens werkzaamheden, maar verwijst hiervoor naar zijn jonge leeftijd bij het verlaten van Afghanistan. Daargelaten de vraag of verzoeker werkelijk op elfjarige leeftijd Afghanistan verlaten heeft, stond hem niets eraan in de weg om nadien bijkomende informatie op te vragen bij zijn moeder. Verzoeker deed dit echter niet en wist bijgevolg niet te vertellen waar in Kunduz zijn vader gestationeerd was en evenmin wat zijn rang was. Hij kon louter vertellen dat zijn vader gespecialiseerd was in M16 en dat zijn commandant J.A. heette, maar die verklaringen stroken dan weer niet met de voorgelegde documenten, die

spreken van “*sniper*” en verwijzen naar de 111de brigade van de divisie in Kabul (AD CGVS, landeninformatie, vertaling documenten). Het gegeven dat zijn verklaringen, die zeer summier zijn, dan nog eens ingaan tegen de inhoud van de stukken die hij neerlegt, ondergraaft de geloofwaardigheid van de beweerde tewerkstelling van zijn vader des te meer.

Voorts heeft verzoeker niets in te brengen tegen de motieven in verband met de frappante schrijffout op de legerbadge van zijn vader, waar het “*Armay*” vermeldt i.p.v. “*Army*” (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 6). In de bestreden beslissing wordt er terecht op gewezen dat er geen reden is waarom er op een kopie een schrijffout zou staan en op het originele dan niet, zoals verzoeker tracht te verklaren tijdens het persoonlijk onderhoud. Dit wijst er eerder op dat het niet gaat om een authentiek document. Verzoeker brengt voorts niets in aangaande de bevindingen omtrent de foto waarop een man in uniform staat afgebeeld. Het is geenszins aannemelijk dat verzoeker verklaart wel een familiefoto te hebben, maar dat hij er dan juist niet zou opstaan (NPO, p. 31). Hoe dan ook legt hij die foto zelfs niet neer. Ook de vaststelling, dat uit de landeninformatie blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse officiële documenten verkregen kunnen worden, wordt door verzoeker niet tegen gesproken. Het betoog, dat hij zijn taskara en die van zijn familieleden heeft neergelegd en hiermee de familiebanden bewezen zouden worden, wijzigt echter niets aan de motieven in de bestreden beslissing omtrent de ongeloofwaardigheid van de tewerkstelling van zijn vader en aan de bevindingen in dit verband zoals hierboven uiteengezet.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers verklaringen over de werkzaamheden van zijn vader. De motieven in de bestreden beslissing in dit verband zijn pertinent en draagkrachtig, vinden steun in de stukken van het administratief dossier en blijven integraal overeind. Verzoeker slaagt er in zijn verzoekschrift niet in hierop een ander licht te werpen.

4.4.5. Gelet op voorgaande, maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat zijn vader, omwille van zijn werk, gearresteerd werd door de taliban. Bovendien moet verzoeker meermaals het antwoord schuldig blijven wanneer de *protection officer* hem hierover bevraagt. Verzoeker verklaart dat zijn vader gearresteerd werd aan zijn controlepost, maar weet niet precies waar (AD CGVS, Vragenlijst, punt 3.5). Meermaals uitgenodigd om te vertellen hoe dit concreet gegaan is en hoe hij ervan op de hoogte werd gebracht, komt verzoeker niet verder dan te stellen dat ze eerst niet wisten of zijn vader dood was, maar dat vervolgens de taliban kwamen vertellen dat ze hem gevangen genomen hadden (NPO, p. 23). De taliban zouden daarna ook niet meer zijn teruggekomen (NPO, p. 24). Dergelijke summiere verklaringen over een zeer ingrijpend moment in zijn leven mist iedere doorleefdheid zoals de commissaris-generaal op goede gronden motiveert in de bestreden beslissing. Bovendien is het allerm minst ernstig dat verzoeker zich nadien niet verder zou informeren over het gevangenschap van zijn vader, dat inmiddels reeds vijf jaar zou duren. Dit geldt des te meer nu hij ter terechtzitting aangeeft dat zijn moeder, met wie hij zelf nog contact heeft, contact heeft met zijn vader. Verzoeker meent dat de *protection officer* hem zeer weinig vragen gesteld heeft hierover, maar gaat eraan voorbij dat hij wel degelijk meermaals uitgenodigd werd hierover te vertellen. Bovendien laat hij na te preciseren welke vraag de *protection officer* dan wel had moeten stellen en welke informatie hij dan nog had kunnen geven, die dan van die aard zou zijn om tot andere vaststellingen, dan deze zoals weergegeven in de bestreden beslissing, te kunnen komen.

4.4.6. Voorts overtuigen verzoekers verklaringen over de problemen die hij zelf zou hebben gekend op geen enkele manier. Dat hij door de taliban gedwongen zou zijn geweest om naar de madrassa te gaan is niet geloofwaardig nu hij, bij aanvang van zijn persoonlijk onderhoud, op de vraag of hij ooit naar de madrassa geweest is, ontkennend antwoordt (NPO, p. 9) en hij uitdrukkelijk verklaart naar de S.L.-school te zijn gegaan tot aan zijn vertrek uit Afghanistan (NPO, p. 8). De week waarin hij gedwongen werd om naar de madrassa te gaan, betreft nochtans een kernaspect van zijn asielrelaas. Het is dan ook niet ernstig dat verzoeker dit dan niet zou vermelden wanneer hij er expliciet naar wordt gevraagd. Zijn toelichting in het verzoekschrift, dat hij die madrassa niet beschouwde als een echte madrassa omdat het een rekruteringsplek van de taliban is, overtuigt niet. Dit vindt geen weerslag in de notities van het persoonlijk onderhoud, wordt niet geruggesteund door andere elementen in het administratief dossier en betreft niet meer dan een loutere blote *post factum*-bewering. Verzoeker heeft overigens op geen enkel moment aangegeven dat er een verschil in interpretatie zou zijn van het woord ‘madrassa’ en toont dit ook niet aan in zijn verzoekschrift. Hierbij komt nog dat hij geen overtuigende verklaringen aflegt over zijn verblijf in de madrassa en hij niet verder komt dan aan te geven dat hij enkel de boodschap kreeg dat werknemers van de voormalige overheid de vijand zijn en dat de taliban delen uit de Koran gebruikten om hem te overtuigen (NPO, p. 26). Indien verzoeker werkelijk één week gedwongen werd door de taliban om in de madrassa te blijven en zij getracht hebben om hem te hersenspoelen (NPO, p. 27), kan redelijkerwijze van verzoeker verwacht worden hierover meer doorleefde verklaringen af te leggen, *quod non*. Voorts is het niet aannemelijk dat de taliban hem zouden vragen om een zelfmoordaanslag te plegen op zijn vader, terwijl ze zijn vader al eerder hadden gevangen genomen (NPO, p. 26) en, zoals in de bestreden beslissing terecht wordt aangestipt, zij ook de macht reeds gegrepen hadden in Afghanistan. Dat zijn moeder, broers en zussen in al die jaren volgend op de arrestatie van zijn vader niet

meer opgezocht zijn geweest door de taliban (NPO, p. 24), ondergraaft de geloofwaardigheid van verzoekers relaas nog des te meer. Aan de bezoeken de taliban bij zijn thuis kan evenmin enig geloof worden gehecht daar het niet aannemelijk is dat zijn moeder de taliban dermate eenvoudig kon afwimpelen (NPO, p. 24-25). Ook de eenvoud waarmee hij uit de madrassa is kunnen ontsnappen (*ibid.*), ontbeert iedere geloofwaardigheid, zoals op goede gronden toegelicht wordt in de bestreden beslissing. Verzoeker slaagt er niet in de pertinente motieven in de bestreden beslissing in dit verband in een ander daglicht te plaatsen. Door er louter op te wijzen dat het niet mogelijk is om de gedragingen van de taliban te verklaren, slaagt hij hier niet in de geloofwaardigheid van zijn verklaringen te herstellen.

4.4.7. Verzoeker maakt voorts niet aannemelijk dat hij Afghanistan verlaten heeft net na de machtsovername; enerzijds omdat geen geloof wordt gehecht aan de feiten die geleid hebben tot zijn vlucht en anderzijds omdat hij pas op 18 juni 2024, zijnde bijna drie jaar later, is toegekomen in België. Verzoeker verwijt de commissaris-generaal niet voldoende vragen gesteld te hebben over zijn verblijf in Iran en Turkije, maar gaat eraan voorbij dat hij wel degelijk gevraagd werd of hij iets van documenten of foto's had over zijn verblijf aldaar. Dat hij enkel foto's en video's op zijn gsm had maar dat die gsm werd afgepakt, betreft niet meer dan een blote bewering. Bovendien is het weinig aannemelijk dat verzoeker, die actief is op sociale media, via zijn profiel of dat van anderen, niets meer zou kunnen terugvinden hieromtrent (NPO, p. 31). Voorts laat hij ook in dit verband na om uiteen te zetten welke vragen de *protection officer* dan wel nog had moeten stellen en welke antwoorden hij dan had kunnen bieden die van die aard zijn dat ze de geloofwaardigheid van zijn beweerde lange verblijf buiten Afghanistan ten goede zouden komen. Zelfs daargelaten de vaststelling dat geen geloof gehecht wordt aan de arrestatie van verzoekers vader, blijkt hoe dan ook dat verzoeker nog beschikt over een ondersteunend familiaal netwerk waarmee hij nog contact onderhoudt (NPO, p. 11-14) wat hij ook bevestigt ter terechtzitting.

4.4.8. Waar verzoeker erop wijst dat hij bij terugkeer naar Afghanistan het risico loopt om als verwesterd te worden beschouwd, kan op basis van de beschikbare objectieve landeninformatie, volgende analyse worden gemaakt van de algemene context in Afghanistan.

4.4.8.1. De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De taliban menen evenwel dat de sharia op zich een afdoende legaal kader bevat waardoor een grondwet niet nodig is. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, *Afghanistan - Country Focus*, januari 2026, p. 23 en 26). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving.

Sinds de machtsovername door de taliban in augustus 2021 houdt de conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender. In een rapport van januari 2024 wordt gesteld dat de rol van Akhundzada als diegene die de finale zeg heeft over de meeste beleidsaspecten ondertussen verankerd is, al blijft discussie bestaan over de richting inzake binnenlands en buitenlands beleid (EUAA, *Afghanistan - Country Focus*, januari 2026, p. 16). In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, *Afghanistan - Country Focus*, januari 2026, p. 26).

Politieke partijen zijn verboden waardoor er geen ruimte is voor politieke oppositie en de '*civic space*' is zeer beperkt, zo niet gesloten. Afghaanse lokale media en middenveldorganisaties krijgen steeds meer restricties opgelegd en critici worden gearresteerd. Zo is elke berichtgeving over mensenrechten en kritiek op de taliban als de 'legitieme heersers' verboden, wat leidt tot zelfcensuur bij de nog actieve journalisten in Afghanistan. Vele opposanten hebben het land verlaten of zijn ondergedoken. Om de strenge leefregels van de zeer strikte interpretatie van de sharia door de taliban te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het '*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het '*Taliban General Directorate of Intelligence*' (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, *Afghanistan - Country Focus*, december 2023, p. 24 en EUAA, *Afghanistan - Country Focus*, januari 2026, p. 21). Ondanks het beperkt aantal handhavers van het MPVPV, hebben vele Afghanen zich aangepast door zelfregulering, sociale druk en toezicht vanuit de gemeenschap (familieleden, religieuze leiders en burens), teneinde confrontaties met handhavers van het MPVPV te vermijden. Er zijn talrijke meldingen van mishandeling, openbare lijfstraffen en andere vormen van wrede of vernederende behandeling.

De taliban streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijsstelsel onder vuur

komen te liggen en inspanningen om seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *Afghanistan - Country Focus*, januari 2026, p. 32-34). Er is een *curriculum* goedgekeurd voor mannelijke en vrouwelijke madrassa's maar de *de facto*-autoriteit heeft geen richtlijnen gegeven over algemene vakken. Volgens een assistent-professor verbonden aan de *American University of Afghanistan* hebben sommige madrassa's dit aangegrepen om in hun *curriculum* niet-religieuze en wetenschappelijke onderwerpen op te nemen omdat meisjes geen toegang hebben tot secundair onderwijs. Dit is evenwel volgens deze expert niet op uniforme wijze doorgevoerd. Het *curriculum* van madrassa's die worden gefinancierd door hoge functionarissen van de *de facto*-autoriteit weerspiegelt hun persoonlijke visie wat resulteert in sommige 'erg moderne' en andere 'conservatieve' madrassa's (EUAA, *Afghanistan - Country Focus*, november 2024, p. 106-107, 136). De MPVPV heeft echter de controle op het naleven van de restricties voor meisjes in het onderwijs opgevoerd, ook in de madrassa's (EUAA, *Afghanistan - Country Focus*, januari 2026, p. 116).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. Hoewel decreten tegenwoordig meer geformaliseerd en gepubliceerd worden, blijven veel instructies vaag, mondeling of niet officieel bekendgemaakt. Dit leidt tot rechtsonzekerheid en ruimte voor willekeurige interpretatie en handhaving.

Op 31 juli 2024 werd door de *de facto*-autoriteiten de zogenaamde moraliteitswet aangenomen waarin, enerzijds, een aantal verboden handelingen voor het grote publiek worden geformuleerd, en anderzijds, de verantwoordelijkheden van en de gedragscode voor het MPVPV-personeel worden uiteengezet. De wet bevat onder meer voorschriften die toezien op gendersegregatie in het openbaar leven. De moraliteitswet bevat zowel voor vrouwen als mannen kledijvoorschriften. De wet specificeert verder een aantal inbreuken waaronder het niet bidden, het niet deelnemen aan verplichte (gezamenlijke) gebeden en het sluiten van vriendschap met niet-moslims of hen imiteren. Voorts is muziek tijdens bijeenkomsten of in woningen verboden en geldt er een verbod op ongehoorzaamheid van kinderen tegenover hun ouders. Verder bepaalt de moraliteitswet dat MPVPV-personeel ertoe gehouden is inbreuken door 'mentaal gehandicapte personen' en kinderen te beëindigen (EUAA, *Afghanistan - Country Focus*, november 2024, p. 30 en 34-44 en EUAA, *Afghanistan - Country Focus*, januari 2026, p. 34-42). Over het algemeen gaat het om voorschriften die sinds de machtsovername bestonden en ook reeds afgedwongen werden, al zien sommige bronnen de codificatie als een indicatie dat deze regels strikter zullen worden toegepast en in een meer repressief en wreder systeem.

Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en 'hudud'- en 'qisas'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen. Verschillende gevallen van openbare geseling volgden op deze verklaring in het hele land. Lijfstraffen worden nog steeds regelmatig toegepast (EUAA, *Afghanistan - Country Focus*, januari 2026, p. 43). In het bijzonder wat betreft 'zina' – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. 'Zina' is één van de 'hudud'-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 7, voetnoot 1). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van 'zina' en dat het moeilijk is cijfers te vinden van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke 'hudud'-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate*, van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht*, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban alsook personen die mensenrechtenkwesties onder de aandacht brachten (Denmark, DIS, *Afghanistan, Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23-24 en EUAA, *Afghanistan - Country Focus*, december 2023, p. 20; EUAA, *Afghanistan - Country Focus*, november 2024, p. 25; EUAA, "Afghanistan - Country Focus", januari 2026, p. 23). In september 2025 sloten de taliban de toegang tot internet in heel Afghanistan af, volgens sommige bronnen om 'immorele inhoud' te bestrijden

(EUAA, *Afghanistan - Country Focus*, januari 2026, p. 22). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, *Afghanistan, Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022). Er zijn ook talibanaanhangers online actief die bedreigende commentaren posten bij berichten van personen die kritiek uiten op de *de facto*-regering en ijveren voor vrouwenrechten. Er is evenwel geen sterk bewijs dat het om door de taliban gecoördineerde acties zouden gaan.

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan (voetnoot 476, TOLONews, *Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*, 8 december 2021 in EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsook alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban.

Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan en dat tot september 2025 zes miljoen Afghanen zijn gerepatriëerd vanuit Iran en Pakistan, waarbij zij materiële ondersteuning kregen om terug te keren naar hun regio van oorsprong (EUAA, *Afghanistan - Country Focus*, januari 2026, p. 46 en 47). Er wordt vastgesteld dat het voor vele Afghanen, mede gelet op de precaire humanitaire situatie in het land, moeilijk is om te (her)integreren in Afghanistan wanneer zij er niet (meer) over een sociaal netwerk beschikken. Terugkeerders zonder sociaal netwerk in Afghanistan worden soms als buitenlanders beschouwd, onder meer door het hebben van een ander accent, andere kleding en ander gedrag. Een aanpassing aan de nieuwe regels en normen onder het huidige talibanregime is nodig om stigmatisering te vermijden (EUAA, *Afghanistan - Country Focus*, januari 2026, p. 48-49).

De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en de informatie hierover blijft beperkt en anekdotisch. Volgens persberichten stuurde Frankrijk in maart 2023 één Afghaanse man en Duitsland in maart 2024 28 Afghanen gedwongen terug. In juli 2025 stuurde Duitsland nogmaals 81 Afghanen gedwongen terug. Oostenrijk stuurde in oktober 2025 een Afghaanse man terug. Het ging telkens om personen die criminele feiten hadden gepleegd. Volgens Der Spiegel werden deze personen opgesloten bij terugkeer maar na een week weer vrijgelaten, terwijl een aantal onder een vorm van huisarrest geplaatst en ondervraagd werden (EUAA, *Afghanistan - Country Focus*, januari 2026, p. 50).

Volgens het Algemeen Ambtsbericht is het, net omwille van de beperkte en anekdotische informatie hierover, onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan (EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 53-55; *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, p. 148-149; COI Focus Afghanistan, *Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023*, p. 36).

Het rapport van het Zwitserse *Staatssekretariat für Migration (SEM) Focus Afghanistan. Return from abroad* van 14 februari 2025, waarnaar de EUAA, *Afghanistan: Country Focus*, van januari 2026 verwijst, handelt specifiek over terugkeerders. Het rapport vermeldt dat in de luchthaven van Kabul, het “*Immigration Department*”, dat handelt onder het Ministerie van Binnenlandse zaken, verantwoordelijk is voor de grenscontroles in de luchthaven. Zij zijn ook verantwoordelijk voor andere checkpoints aan de grens. Op de luchthaven wordt een screening uitgevoerd van binnenkomende terugkeerders door de grenscontroleautoriteiten en de GDI van de *de facto*-regering. Een bron vermeldt dat personen die toekomen vanuit een westers land, bij binnenkomst meer vragen moeten beantwoorden dan andere reizigers, zeker als ze westerse kledij dragen. Een andere bron vermeldde dan weer dat het zeer regelmatig en zelfs dagelijks voorkomt dat personen toekomen uit westerse landen en dat dit niet tot problemen leidt met binnenkomstcontroles. Tijdens hun missie naar Kabul in november 2024, stelden onderzoekers van SEM vast dat de grenscontroles in de luchthaven van Kabul niet significant verschillen van deze in andere luchthavens. Stelselmatige interviews door personeel van de GDI komen niet voor. De taliban of de GDI hebben lijsten en biometrische gegevens van vroegere overheidsmedewerkers in de veiligheidsdiensten. Zij

kunnen deze personen dus identificeren bij controles (p. 17). Arrestaties vinden niet systematisch plaats. Volgens een bron is dit echter wel mogelijk als er een verband wordt vermoed met actieve verzetsgroepen zoals het NRF of het AFF. Ook voormalige medewerkers van de geheime dienst lopen naar verluidt een bijzonder risico. Bij mensen met een buitenlands paspoort wordt speciale aandacht besteed aan mogelijke spionnen en mensen die banden hebben met ISKP.

Er zijn geen bewijzen van arrestaties of mishandeling door de taliban bij binnenkomst van terugkeerders via de luchthaven of via land. De SEM heeft tijdens zijn onderzoek geen bewijs gevonden van systematische vervolging of intimidatie van terugkeerders. Er wordt vanuit gegaan dat de bronnen die voor het SEM-rapport zijn geraadpleegd, dit anders wel zouden hebben gemeld. In plaats daarvan zijn de meeste bronnen het erover eens dat de taliban terugkeerders over het algemeen goed behandelen en dat er geen sprake is van specifieke vervolging tegen hen uitsluitend omdat ze terugkeerders zijn. Niettemin zijn er aanwijzingen dat dergelijke aanvallen af en toe voorkomen of dat terugkeerders daar bang voor zijn. Er zijn wel indicaties dat vervolging of mishandeling kan voorkomen tegen personen die behoren tot een risicoprofiel en hun familieleden. Vervolging of mishandeling door de *de facto*-overheden wordt vooral gemeld in het geval van enkele risicogroepen, en zelfs dan niet systematisch: voormalige hoge ambtenaren en politici, voormalige veiligheidstroepen, mensenrechtenactivisten (p. 35-36).

De *de facto*-overheden hebben over het algemeen weinig achtergrondinformatie over terugkerende personen. Ze zijn niet in staat om alle terugkeerders te volgen en te controleren (p. 37).

Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *Afghanistan: targeting of individuals*, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat er een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen mogelijk zijn en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen, dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, *Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023*, p. 36).

Bronnen geven ook aan dat individuen die als “*verwesterd*” worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als “*verraders*” of “*ongelovigen*”. Een bron geeft aan dat personen die worden beschouwd als ‘beïnvloed’ door westerse waarden, met argwaan worden bekeken en door de taliban kunnen worden geïsoleerd, waarbij personen in verstedelijkte gebieden, middenveldactivisten, personen die een westerse opleiding hebben gevolgd of personen die een levensstijl hadden aangenomen die afwijkt van de plaatselijke gebruiken in het bijzonder worden genoemd (EUAA, *Afghanistan - Country Focus*, januari 2026, p. 51).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51, EUAA, *Afghanistan - Country Focus*, januari 2026, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid: (1) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en; (2) personen die zijn beïnvloed door buitenlandse waarden of als zodanig worden gezien, ook wel benoemd als personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht. Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van 'zina' kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA *Country Guidance: Afghanistan* wordt gesteld dat vervolging van personen die onder deze profielen vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De richtsnoeren van EUAA kunnen, in tegenstelling tot wat verzoeker in het verzoekschrift lijkt te impliceren, worden bijgetreden (EUAA *Country Guidance: Afghanistan*, mei 2024, p. 57-61).

4.4.8.2. Verzoeker slaagt er met zijn betoog niet in afbreuk te doen aan onderstaande omstandige motieven in de bestreden beslissing aangaande zijn vermeende verwestering die de Raad kan bijtreden:

“Het CGVS wijst er verder op dat je in Afghanistan kan rekenen op een ondersteunend familiaal netwerk. Zoals eerder reeds aangehaald woont jouw familie nog steeds in het dorp: je moeder, je broers en zussen wonen allen in Bandok, district Kot (CGVS, p.10-11). Je maternale oom [A.] woont op tien minuten wandelen van jullie woning in Bandok (CGVS, p.13-14). Ook je paternale grootouders wonen in Bandok (CGVS, p.14). Voorts woont je maternale tante [S.Z.] in het dorp Debano, eveneens in het district Kot te Nangarhar (CGVS, p.13). Jij stelt bijkomend dat één paternale oom, [L.W.], vermist is sinds de machtsovername van de Taliban omdat hij bij de politie werkzaam was, echter leg jij hiervan niet het minste begin van bewijs neer. Daarbij kan nogmaals worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan de werkzaamheden van jouw vader en de problemen die hij hierdoor gekend zou hebben waardoor niet zomaar kan worden aangenomen dat jouw vader wordt vastgehouden in de gevangenis en zich dus niet in Bandok zou bevinden (cfr supra).

Voor het overige stipt het CGVS nog aan dat jij verklaart te zijn vertrokken vlak na de machtsovername door de Taliban (CGVS, p.8). Jij stelt dat je lang in Iran en Turkije hebt verbleven en gewerkt (CGVS, p.16-17). Gevraagd of jij iets van bewijsstukken kan neerleggen over jouw langdurig verblijf in beide landen, stel je dat je veel foto's en video's had op jouw gsm bij je vertrek uit Iran, echter werd jouw gsm afgepakt. Jij had namelijk de applicatie Tiktok op je gsm, zo stel je. Ook van je verblijf in Turkije had je veel foto's en video's. Hoewel je wordt gevraagd foto's en video's door te sturen van je verblijf in die landen, bijvoorbeeld via de applicaties Tiktok en Instagram, laat je na dit te doen (CGVS, p.31). Echter merkt het CGVS op dat je niet hetzelfde mobiele toestel nodig hebt om toegang te krijgen tot je profielen op deze applicaties, waardoor je dus in de mogelijkheid bent deze foto's en video's te bemachtigen. Dat jij niets kan neerleggen over jouw lange verblijf in Iran en Turkije, doet de wenkbrauwen fronsen. Te meer er geen geloof kan worden gehecht aan de redenen waarom je Afghanistan hebt verlaten - het werk van je vader en de problemen die daaruit voortvloeiden - waardoor ook de datum van vertrek, nl. vlak na de machtsovername, twijfelachtig is.

Tot slot wenst het CGVS nog te wijzen op jouw verblijf in België. Zo merkt het CGVS op dat jij minder dan een jaar geleden in België bent gearriveerd (zie administratief dossier). Jij bent moslim en bidt af en toe in het opvangcentrum op jouw kamer (CGVS, p.5-6). In België speel je graag volleybal met je vrienden uit het opvangcentrum (CGVS, p.9-10). Je gaat intussen naar school in België (CGVS, p.10). Jij vertelt voorts dat je verliefd bent, maar geen relatie hebt (CGVS, p.14). Gevraagd hoe jij staat ten opzichte van trouwen en relaties en het verschil hierin tussen Afghanistan en België, vertel je dat je er geen echte mening over hebt (CGVS, p.15). Je vertelt dat je in België naar de cinema gaat, op plaatsen bent waar meisjes en jongens samen dansen, een nieuwe kledingstijl hebt en je eigen haarstijl mag kiezen (CGVS, p.28). Je hebt hier geleerd over de rechten van meisjes en jongens. Je hebt ontdekt dat men in België zich niet inmengt in andermans leven, dat jongens en meisjes hand in hand mogen rondlopen, samen mogen studeren en samen mogen werken. Jij verwijst naar het verschil met Afghanistan, waar vrouwen niet vrij mogen rondlopen, niet mogen dragen wat ze willen en hun huis niet mogen verlaten (CGVS, p.29).

Hoewel jij je wil tot integratie toont, geef je evenwel onvoldoende persoonlijke invulling aan de voorgehouden (gepercipieerde) verwestering en maak je niet aannemelijk dat jij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal

worden als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat jij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden. De aangebrachte elementen geven aan dat jij je hebt aangepast aan de omstandigheden van jouw verblijf in België in het kader van je lopende procedure om internationale bescherming, maar je toont niet aan dat jij je een bepaalde levensstijl hebt eigen gemaakt waardoor er in jouw hoofde sprake is van gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die niet te verenigen is met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen. Jij stelt ook nog altijd een praktiserend moslim te zijn. Dat jij dan vervolgens stelt dat je verplicht zal worden om te bidden bij een terugkeer naar Afghanistan, is weinig relevant aangezien jij jezelf als moslim identificeert en in België nog bidt (CGVS, p.29). Waarom het gebed in Afghanistan dan voor jou dan problematisch zal zijn, is geenszins duidelijk.

In dit verband moet er voorts op gewezen worden dat de in Afghanistan aanwezige beperkingen, zoals bijvoorbeeld kledij, haarstijl en sociale omgang (cfr. supra), gebaseerd zijn op de heersende culturele normen en waarden en algemene in Afghanistan geldende regels betreffen. Je toont op geen enkele manier aan dat jouw kledingstijl, haarstijl en sociale omgang met meisjes deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor jouw identiteit of morele integriteit dat er van jou niet mag verwacht worden dat je dit opgeeft indien jij hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. Evenmin heb je aannemelijk gemaakt dat deze levensstijl een uiting is van jouw politieke of religieuze overtuiging. Evenmin toon je met jouw betoog aan dat jouw uiterlijk dusdanig opvallend en onveranderlijk is dat je bij terugkeer naar Afghanistan hierdoor een doelwit zal vormen.

De drie steunbrieven van jouw leerkrachten op school omschrijven hoe jij je engageert voor je schoolwerk en jouw positieve attitude en leergierigheid tijdens de les. Je legt voorts een steunbrief neer van de coördinatrice van Mimouna Festival waar jij van 11 september tot 30 oktober van 2024 deelnam aan een theateratelier. Daar schaaftde jij je Frans bij, leerde je in groepsverband werken en oefende je jouw actieve luistervaardigheden. Ook de opvoedster van je opvangcentrum schrijft dat jij je actief engageert om de Franse taal te leren en dat jij een open, eerlijke en moedige jongeman bent. Zoals eerder vermeld, toon jij je wil tot integratie aan. Echter maak jij hiermee niet aannemelijk dat jij een risico op vervolging loopt bij terugkeer naar Afghanistan omwille van je actieve deelname op school in België, zoals omschreven in deze brieven. Deze steunbrieven betreffen bovendien louter persoonlijke brieven.

Voorts stipt het CGVS nog aan dat indien je integratie een element is dat kan leiden tot een verblijfsrechtelijke status, jij je hiervoor tot de geëigende procedure dient te wenden (9bis)."

Verzoeker wijst in zijn verzoekschrift op: zijn verblijf in België, het feit dat hij hier naar school gaat en Frans leert, zijn sociale media, zijn westerse manier van kleden en gedrag, het gegeven dat hij volleybal speelt met jongeren van verschillende afkomst, dat hij veel vrienden heeft en perfect geïntegreerd is in de Belgische samenleving en brengt middels bij zijn aanvullende nota verschillende lovende getuigenverklaringen en foto's bij. Hoewel verzoekers inspanningen tot integratie, zoals ook ter terechtzitting aangehaald, lovenswaardig zijn, toont hij hiermee niet afdoende aan dat hij daadwerkelijk is verwesterd of dat hij als dusdanig zou worden gepercipieerd en in een dermate negatieve aandacht van de taliban dreigt te komen zodat hij op grond hiervan een beschermingsnood aannemelijk maakt, dan wel dat hij hierdoor dreigt niet in staat te zijn de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban, op te volgen. Zelfs indien wordt aangenomen dat verzoeker een deel van zijn vormende jaren buiten Afghanistan heeft doorgebracht en aan het doorbrengen is, laat hij na om *in concreto* aan te tonen dat zijn louter verblijf in Europa hem dermate zou hebben verwesterd dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan, te meer nu geen zicht geboden wordt op het moment waarop verzoeker Afghanistan verlaten heeft en dit zich aldus ook kan situeren geruime tijd na de machtsvername door de taliban. Verzoeker betwist niet dat hij nog over een familiaal netwerk beschikt in zijn herkomstland en hiermee nog in contact staat (zie *supra*). Verzoeker is in Afghanistan naar de middelbare school gegaan (AD CGV, Verklaring DVZ, 19.12.2024, punt 11). Uit voorgaanden kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Zodoende kan niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de huidige Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Waar verzoeker wijst op het leven onder talibanbewind en de beperkte rechten aldaar, stipt de Raad nog aan dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie en eigen persoon te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke.

Waar verzoeker tevens wijst op rapporten die gewag maken van stigmatisering of uitstoting, wordt erop gewezen dat verstoting en stigmatisering slechts in uitzonderlijke gevallen als vervolging kunnen beschouwd

worden. Te dezen heeft verzoeker, die contacten onderhoudt met zijn familie in Afghanistan, in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag gemaakt van een dergelijke vrees en brengt hij gedurende de procedure voor de Raad evenmin concrete aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die met vervolging kan gelijkgesteld worden.

Volledigheidshalve en waar verzoeker verwijst naar 's Raads rechtspraak, wordt in herinnering gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde rechtspraak kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet aangenomen worden dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering.

4.4.9. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van algemene situatie in Afghanistan, is het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat derhalve het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker. Aldus blijkt niet dat verzoeker voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond. Evenmin zijn daartoe andere concrete indicaties.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

4.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

4.5.2. Artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip "*ernstige schade*" in dit artikel heeft betrekking "*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b), van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen

individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor. Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *Country Guidance: Afghanistan* van EUAA van mei 2024 (p. 101: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid, kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met verdere gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ook zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie. Tot slot heeft de Afghaanse economie in 2025 nieuwe klappen gekregen waaronder een aanzienlijke vermindering van Amerikaanse hulp en de massale toestroom van terugkeerders uit Pakistan en Iran (EUAA, *Afghanistan: Country Focus*, januari 2026, p. 48). In april 2025 besloot de VS, voorheen de grootste donor, de financiering van bijna al zijn humanitaire programma's stop te zetten en andere donoren volgden dit voorbeeld. Het gevolg is dat honderden gezondheidscentra zijn gesloten, en dat USAID-programma's die miljoenen Afghanen ondersteunen met voedselvoorziening, spoedeisende gezondheidszorg en water, sanitaire voorzieningen en hygiëne zijn opgeschort. Daarnaast keerden in 2025 2,5 miljoen Afghanen terug vanuit Iran en Pakistan. Met als gevolg dat de reeds precaire humanitaire situatie in Afghanistan verder onder druk wordt gezet. Het hoog aantal terugkeerders heeft onder meer de concurrentie op de arbeidsmarkt verscherpt en heeft de druk op de stedelijke huisvestingscrisis vergroot (EUAA, *Afghanistan: Country Focus*, januari 2026, p. 81 en 85). De meeste terugkeerders komen aan zonder bezittingen en velen hebben nooit een voet in Afghanistan gezet omdat ze al generaties lang in het buitenland wonen (EUAA, *Afghanistan: Country Focus*, januari 2026, p. 48). Omwille van de afwezigheid van een sociale welvaartstaat is het hebben van een sociaal netwerk bij terugkeer naar Afghanistan van vitaal belang voor de re-integratie en toegang tot werk voor terugkeerders (EUAA, *Afghanistan: Country Focus*, januari 2026, p. 48).

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts toont verzoeker niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Hierbij wordt nog herhaald dat verzoeker niet aantoonbaar dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan (zie *supra*).

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

4.5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog interne gewapende confrontaties in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en verzetsgroepen, zoals het *National Resistance Front* (hierna: het NRF) en de *Afghanistan Freedom Front* (hierna: AFF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij er ook sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Daarnaast hebben er gewapende confrontaties plaats tussen Afghanistan en Pakistan, voornamelijk langs grensgebieden.

Sinds de machtsvername door de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023, 2024 en 2025.

Een vergelijking van de ACLED gegevens voor januari–november 2024 en dezelfde periode in 2025 tonen een algemene daling van het geweldsniveau in Afghanistan. Zo daalde het aantal geweldsincidenten van 958 naar 684; het aantal “*battles*” daalde van 371 naar 222 en het aantal incidenten “*violence against civilians*” daalde van 493 naar 337. Daarentegen nam het aantal “*explosions/remote violence*” toe van 94 naar 125, voornamelijk door, hetgeen voornamelijk wordt veroorzaakt door Pakistaanse luchtbombardementen en een toegenomen activiteit van het AFF en NRF. Volgens UCDP data daalde het aantal burgerslachtoffers in 2025 (tot november) met 33%, van 426 naar 287 burgerdoden. Rawadari meldt eveneens een daling in burgerslachtoffers door explosies of zelfmoordaanslagen, met name 11 doden en 35 gewonden in de eerste helft van 2025, hetgeen een daling is van 33,3% (doden) en 50% (gewonden) vergeleken met dezelfde periodes in 2024 en 2023. Volgens ACLED kon 80% van de 467 incidenten “*violence against civilians*” tijdens de referentieperiode 1 oktober 2024 tot 30 november 2025, worden toegeschreven aan de *de facto*-autoriteiten, waarbij het gaat om arrestaties, het gebruik van excessief geweld, onder andere bij het bestrijden van criminaliteit, maar ook gevallen waarin de naleving van de sharia wordt afgedwongen, het viseren van medewerkers van de voormalige Afghaanse overheid en hun familieleden en van leden van verzetsgroepen. ACLED registreerde in de periode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025 het grootste aantal veiligheidsincidenten in de provincie Kabul, met voornamelijk acties van de veiligheidsdiensten tegen burgers en acties van verzetsbewegingen tegen de *de facto*-autoriteiten. De provincie Paktika kende in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers (67), gevolgd door Kandahar (48) en Badakhshan (37) (EUAA, *Afghanistan - Country Focus*, januari 2026, p. 52-70).

In 2025 vormden het NRF en andere verzetsgroepen geen significante bedreiging voor de territoriale controle van de *de facto*-talibanautoriteiten. Voor de periode van 1 augustus 2024 tot 31 juli 2025, registreerde de Verenigde Naties 227 aanvallen door de verzetsgroepen en de periode van 1 mei tot 31 oktober 2025 werden er 38 bijkomende aanvallen geverifieerd. Het merendeel van deze aanvallen, in de vorm van “*battles*” en “*explosions/remote violence*”, vond plaats in de provincies Kabul, Kunduz en Herat. Hoewel deze aanvallen zijn gericht tegen de *de facto*-veiligheidstroepen, blijkt tevens dat burgers hiervan het slachtoffer kunnen zijn. Bij incidenten waarin NRF of AFF betrokken waren, werden in de referentieperiode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 twee burgerslachtoffers gerapporteerd. Voor de periode van 1 oktober 2024 tot 30 juni 2025 vermeldt UNAMA zes aanvallen uitgevoerd door verzetsgroepen waarbij 37 burgers gewond raakt en één burger werd gedood. UCDP registreerde vijf burgerdoden als gevolg van confrontaties tussen de *de facto*-veiligheidstroepen en verzetsgroepen binnen de referentieperiode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025. Hieruit kan worden besloten dat de Afghaanse verzetsgroepen op beperkte schaal blijven doorgaan met doelgerichte aanvallen op de *de facto*-autoriteiten, doch dat er in 2025 geen sprake was van een significante toename van deze aanvallen en/of het aantal burgerslachtoffer ten gevolge van deze aanvallen (EUAA, *Afghanistan - Country Focus*, januari 2026, p. 56-58).

ISKP daarentegen viseert zowel de *de facto*-autoriteiten, als burgerdoelwitten, zoals religieuze minderheden of bepaalde profielen. ISKP gebruikt tactieken, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en *targeted killings*. Na gerichte acties door de taliban wordt de operationele capaciteit van ISKP als beperkt beschouwd en is er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen. In 2025 vormde ISKP evenmin een significante bedreiging voor de territoriale controle van de *de facto*-talibanautoriteiten. In de referentieperiode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025 registreerde ACLED 13 aanvallen door de ISKP. Wat betreft de referentieperiode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025 veroorzaakten incidenten waarbij ISKP betrokken was 20 burgerdoden. Hoewel veel van de acties en aanslagen door ISKP gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke *collateral damage* onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is (EUAA, *Afghanistan - Country Focus*, januari 2026, p. 58-60).

In 2025 vonden er confrontaties plaats tussen de *de facto*-autoriteiten en de Pakistaanse veiligheidsdiensten, die stellen dat zij hierbij de zogenaamde ‘Pakistaanse taliban’ (*Tehreek-e-Taliban (TTP)*) viseren. Zij beschuldigen de taliban ervan dat zij de TTP een onderdak bieden. Hierbij voert het Pakistaanse leger ook luchtaanvallen uit. De confrontaties vonden voornamelijk plaats langs de grens tussen Pakistan en Afghanistan. Ook de meeste luchtaanvallen vonden daar plaats, al vond er ook een luchtaanval op Kabul-stad plaats. De *de facto*-talibanautoriteiten hebben deze Pakistaanse aanvallen proberen te beantwoorden met vergeldingsacties gericht tegen Pakistaanse grensposten. De meest getroffen gebieden zijn de grensdistricten van de provincies Nangarhar, Kunar en Khost. Tijdens deze confrontaties met het Pakistaanse leger, en bij luchtaanvallen van deze laatste, vielen in de grensregio’s tientallen burgerslachtoffers. Hoewel bij de Pakistaanse aanvallen ook burgerslachtoffers vielen, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat de Pakistaanse veiligheidsdiensten Afghaanse burgers als doelwit hadden. Volgens VN gegevens veroorzaakten gevechten tussen de Afghaanse *de facto*-autoriteiten en Pakistaanse veiligheidstroepen minstens 503 burgerslachtoffers in de periode van 10 tot 17 oktober 2025, waaronder 50 doden en 453 gewonden, voornamelijk door luchtbombardementen en grensoverschrijdende beschietingen. UNAMA registreerde voorlopig alleen al in het district Spin Boldak 17 burgerdoden en 346 gewonden.

Volgens UCDP veroorzaakten incidenten waarbij Pakistan betrokken was in de referentieperiode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025 37 burgerdoden, waarvan 32 doden in Spin Boldak (provincie Kandahar).

Voorts blijkt wel dat deze Pakistaanse aanvallen zich voornamelijk concentreerden in oktober 2025 en dat er op 19 oktober 2025 een tijdelijk staakt-het-vuren werd afgesloten, hoewel er nadien nog sporadisch luchtaanvallen en gevechten in de grensgebieden tussen beide landen voorkwamen. Van grootschalige en langdurige gevechten met willekeurig geweld tegen burgers is dan ook geen sprake (EUAA *Afghanistan - Country Focus*, januari 2026, p. 60-63).

De daling van het geweld heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger zijn, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Na de machtsovername en het einde van het conflict is ontheemding ten gevolge van conflict of geweld vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die momenteel nog plaatsvindt, is voornamelijk het gevolg van natuurrampen. Ten gevolge van incidenten met het Pakistaanse leger raakten in 2025 in een aantal grensdistricten van de provincies Nangarhar en Kunar ongeveer 7.500 personen ontheemd; in het district Spin Boldak (Kandahar) zouden 20.000 families zijn ontheemd als gevolg van Pakistaanse luchtaanvallen (EUAA, *Afghanistan - Country Focus*, januari 2026, p. 71). In 2025 is het aantal terugkeerders uit Pakistan en Iran sterk toegenomen (EUAA *Afghanistan - Country Focus*, januari 2026, p. 46).

In Afghanistan is er heden geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA *Afghanistan - Country Focus* van januari 2026 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. De landeninformatie toont aan dat voor deze provincie geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024. Verzoeker brengt *in casu* geen informatie bij die een ander licht kan werpen op voorgaande analyse die gebaseerd is op de beschikbare actuele landeninformatie.

Waar verzoeker opnieuw verwijst naar 's Raads rechtspraak wordt herhaald dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

4.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4.7. Waar verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, wordt beklemtoond dat onderhavig onderzoek beperkt wordt tot de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad doet in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een verwijderingsmaatregel. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is niet aan de orde.

4.8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juni tweeduizend zesentwintig door:

I. FLORIO,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERKIMPEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERKIMPEN	I. FLORIO
--------------	-----------